

Antras Sekmadienis po Trijų Karalių.

Mišių Lekcija iš Sv. Povilo laiško Rymiečiams 12, 6—16.

Broliai: turėdami dovanų sulig malonės, kuri yra suteikta mums, įvairiai: arba pranašystė sulig tikėjimo prasmės, arba patarnavimą patarnaujant, arba kas mokina moksle, kas graudena graudeniame, kuris duoda tiesiogumą, kuris viršininkauja rupestingume, kuris pasigali duosname. Meilė be apsimetimo. Nekęsdami blogo, prilypdami prie gero: broliškumo meile vieni kitus mylėdami: pagerbimu vieni kitus pranokdami: rupestingumų netingus: dvase karšti: Viešpačiui tarnaujant: viltimi džiaugsmingi: vargnose kantrūs: maldoje ištvėrimingi: šventųjų reikaluose dalyvaujantieji: svetingumą sekdami. Laiminkite persekiojančius jus: laiminkite ir visai nekeikite. Linksmintis su linksmais, verkite su verkiančiais. Drauge vieną jausdami: neaugštus daiktus išmąnydami, bet su žmonėmis sutikdami.

Lekcijos Paaiškinimas.

Sv. Povylas šitoje savo laiško dalyje išreiškia dvi minti. Pirmoji yra ta, kad tarp krikščionių yra ir turi būti skirtumų, nes Dievas duoda malones vieniems vienokias, kitiems kitokias. Vieni gauna pranašystės dovaną taip, kad lengvai supranta tikėjimo tiesas, kiti patarnauja žmonėms dalindami sakramentus, tretiems labiau sekasi mokslas, ketvirtai veikia sugraudina paklydėlius, kad pasitaistytų.

Antra Apaštalo mintis yra, kad kiekvienas prie savo uždavinio turėtų ir dorybių. Viršininkai turi būti rupestingi, turtingieji turi būti duosni ir gailęstingi. Visi išties, o ne vien žodžiais ar išvaizda, turi būti meilingi. Bendros visiems dorybės dar yra meilė, nekentimas blogo, prisirišimas prie gero, pagerbimas vieni kitų, darbštumas, dvasios karštybė, kantrybė, ištvėrimumas, svetingumas, neatsimėtimas nuo viešų reikalų, viltis, tarnavimas Dievui.

Prie galo Apaštalas primena kai-kurias augštesnesias krikščionių dorybes: atlyginti geru už pikta, prisitaikyti prie svetimo upo, nesistatyti daugiau išmanančiais už kitus, sutarti su visais, vistiek kokis jų būdas.

Mišių Evangelija Sv. Jono 2, 1—11.

Anuo metu buvo vestuvės Galilėjos Kanoje: ir Jėzaus motina buvo tenai. Pakviestas gi tapo ir Jėzus ir jo mokiniai ir vestuvės. Ir pritrūkus vynui Jėzaus motina tarė jam: Vyno neturi. Ir tarė jai Jėzus: Kas yra man ir tau, moteriškė? Dar neatėjo mano valanda. Taria jo motina tarnams: Ką tik jums pasakytų išpildykite. O buvo tenai šeši akmeniniai kubilai padėti sulig Zydų apšilpovimo, tūpinančių kiekvienas po du ar tris saikus. Taria jiems Jėzus: pripilkite kubilus vandens. Ir pripylė juos lygmatas. Ir tarė jiems Jėzus: Dabar semkite ir neškite užvaizdai. Ir nušė. Bet kaip parągavo užvaizda vandens virtusio vynu, ir nežinojo iš kur buvo, o tarnai, kurie buvo sėmę vandenį, žinojo: pašaukė užvaizda jaunavedį ir tarė jam: Visi žmonės pirma gerą vyną deda: ir kada jau apsigeria, tada blogesni. Tu-gi gerąjį vyną sutaupei iki dabar. Tą Jėzus padarė stebuklą pradžia Galilėjos Kanoje: ir parodė savo garbę ir įtikėjo jį jo mokiniai.

Evangelijos Paaiškinimas.

Nors šios dienos Evangelijoje apsakytasis nuotikis yra labai aiškus savaime tečiau jį apsvairstant gali kilti šitie trys klausimai: ar V. Jėzus nepatvirtino girtybės? ar Jis nepapeikė amžiną skaištybę? ar Jo apšėjime su motina nebuvo peiktino dalyko?

Pirmasis klausimas ypač svarbus dabar Amerikoje Suvienytose Valstijose, kur neseniai pradėjo veikti įstatas draudžiantis dirbti svaigalus ir pirkliauti jais. Jau ir prieš tam įstatui išėjus žmonėse buvo ginčų apie svaigalų vartojimą ir tuose ginčuose daugelis naudojosi sv. Jono Evangelija, tvirtindami, kad svaigalų nereikia drausti, nes ir Išganytojas dirbo vyną.

Jei žmonės ramiai žiūrėtų į dalykus ir rupestingai skirstytų klaidos ir tiesos rubežius, tai mažiau būtų ginčų.

Pirmiausia reikia atsiminti, kad neturintieji proto daiktai visi savaime yra geri, bet žmonių apšėjimas su jais gali jiems arba priduoti didesnį gerumą, arba juos į bloga pakreipti. Ir vynmedžio uoga ir javo gudas ir apynio žiedas yra geri. Negali blogu vadinti nei alkoholi, susidarant iš rugstančio skystimo, nes tas alkoholis yra taip pat neprotingas daiktas, kaip akmuo ar vanduo. Kada žmogūdis pavartoja akmenį kitam žmogui užmušti, tada ne akmuo yra blogas, o žmogus, kuris juo suskaldė artymui galvą. Jei piktadaris vandenį paskandina kuklį, tai ne vanduo yra kaltas, o piktadaris. Nei akmenis nei vandenį žmonės nekaltina už užmušimus ir paskandinimus; bet žmonės kaltina alkoholį už girtybes. Tečiau alkoholis tiek yra kaltas už žmogaus girtybę, kiek akmuo už užmušimą, arba vanduo už prigėrimą. Kadangi akmeniui vienas žmogus kitą užmuša ir vandenį vienas kitą prigirdo, delto esant kaltininkui žmogui, visuomenė nekaltina neprotingąjį daiktą. Kadangi girtybėje pats žmogus pasigeria, kadangi daug yra pasigeriančių, delto daugelis ne save tik alkoholį kaltina už girtybę. Taip daro ne vien geriantieji, bet ir didžiausi blaivininkai.

Tai-gi pirmiausiai turime atsiminti, kad už girtybę-kaltas yra ne alkoholis, o tik žmogus vartojantis jį nedorai.

Daugelis nei nežino, kaip galima alkoholį vartoti dorai, nors yra gana daug naudingų jo vartojimo būdų. Alkoholis atskiedžia ir išvalo riebius taškus iš audeklų. Medinius daiktus auksinant jis yra būtina reikalingas. Alkoholis yra geriausias skystimas plauti ligonio kuni šale žaizdos po operacijos. Alkoholis yra geras žibalas ir lengvas švarūs, nors brangus kuras, kairūiose pramonijos šakose.

Apskritai sakant, nėra sutvėrimo savaime blogo, nei alkoholis nėra blogas savaime. Tik manichėjų erėzija, užsikrėtusi senos ir blogos Persų religijos klaidomis, sakydavo, kad esąs vienas Dievas geras, kuris sutvėręs gerų daiktų, kitas Dievas blogas, kuris sutvėręs blogų daiktų. Kovojant su girtybe, platinant blaivybę reikia saugotis, kad neįpuolus į manichėjų klaidą, ir nepriskaičius alkoholį prie piktojo Dievo padarų.

Šituos žodžius girdėdami svaigalų mėgėjai gali veikiai pasidrausinti kovoje prieš blaivininkus ir sakyti, buk valia alkoholio gerti ka-

da nori ir kiek nori, nes alkoholis yra geras. Bet atsiminkimė, kad girtybė daug plačiau yra apėmusi žmones ir daugiau jiems kenkia negu manichėjų klaida. Apsisaugojus nuo manichėjų žmogiškumo įpulti į girtybę yra vis vien, ką pargrįžus sveikam iš karo užsinarinti virvę ant kaklo ir pasikarti.

Peilis yra geras daiktas, bet jis ne tam yra, kad žmogus juoimi sau gerklę persipjautų. Taip pat ir alkoholis yra geras daiktas, bet ne tam, kad žmogus jį perleidęs per savo gerklę užsinuodytų vidurius, kraują ir smegenis; ypač smegenis!

Dievas davė žmogui Savo amžinosios išminties kibirkštėlę—protą. Kada žmogus tą kibirkštėlę paskandina alkoholyje, tada įžeidžia Dievą, paniekindamas Jo dovaną—savą protą, ir blogai vartodamas alkoholį, esantį ne tiems tikslams.

Apie girtybės blogumą, čia nekalbėsiu taip plačiai kaip reikėtų, nes reikia ir kitus du dalykus paminėti, kilančius iš šios dienos Evangelijos. Užteks pasakyti, kad girtybė yra didelė nuodėmė. Nors visi tą žino, bet negalima liautis tą tiesą kartojus.

Jeigu žmogus geria, o nepasigeria, jis mirtinos nuodėmės nepadaro. Atleistosios nuodėmės didumas gali būti ir buva sulig to kaip daug turto ir laiko išgašina gėralams, kaip atbukina savyje augštesnius jausmus ir norus.

Kai-kurie gėrimą be pasigerimo lygina moterystei, o visišką blaivybę lygina amžinai skaištybei. Tame prilygime tiek yra tiesos, kad pilnoji blaivybė yra daug geresnė už gėrimą alkoholio išvengiantį girtybės. Bet yra tame prilygime ir klaidos, kad moterystę stato lygiomis su svaigalų atsargiu gėrimu. Tas gėrimas yra daug žemesnis už moterystę, nes jis nėra sakramentas ir visai negiriamas daiktas. Moterystė daugina žmonių skaičių ant žemės, o svaigalų gėrimas to nedaro.

Negalima norėti, kad visi žmonės atsižadėtų moterystės, bet galima tikėtis ir darbuotis, kad visi liautųsi gėrę svaigalų. Nei kokia valdžia ant žemės neturi teisės uždrausti moterystę žmonėms. Svaigalų gėrimą valdžia gali uždrausti ir gerai padaro uždraudama. Tik reikia, kad tas uždraudimas būtų tikras, kad slapto girtybių nebūtų, kad nebūtų slapto svaigalų dirbimo.

Geriau būtų, jei žmonės savo noru atsižadėtų svaigalų. Bet esant dideliui skaičiui silppos valios asmenų, esant kitiems norintiems silpnavalių išžiūm pasinaudoti ir veikia pralobti, vyriausybė gerai padaro sustabdymą svaigalų dirbtuves ir parduotuves.

V. Jėzus Kanoje padarė vyno. Tpuomi jis parodė, kad vynas nėra velnio padaras. Jis, neskelbė, kad vyno ragavimas be pasigerimo yra uždraustas, bet jis nei negyrė geriančių. Jis pagyrė sv. Joną Krikštytoją, kad tas negerdavo visai svaigalų (Mat. 11, 18). Laimingi, kurie moka paklausti to, ką V. Jėzus pagiria.

Išganytojas nepasmerkė tų, kurie atsargiai gerdavo vyno. Jis nepasmerkė nei moterystės. Priešingai jis tą moterystę net dideliai išaugštino suteikdamas jai sakramento augštybę, drausdamas porų persiskyrimą, primindamas, kad vienas vyras gali turėti tik vieną pačią, taip pat ir moteris tik vieną vyrą.

Bet pats Išganytojas neturėjo pačios visai. Jis buvo skaisčiausias ir nekalčiausias mergelės sunus. Jis sv. Joną labiau už kitus mylėjo delto, kad tas pilniau už visus buvo skaištybė užlaikęs. V. Jėzus padarė, kad Jo tikėjimo visa dvasiškija užlaiko amžiną skaištybę. Jis duoda pašaukimą šimtam tukstančių mergelių, kad jos atsižadėdamos pasaulio gyventų vienuolynuose ir spindi amžinąją skaištybę.

Tą gražiąją dorybę V. Jėzus pagyrė žodžiais, kuriuos užrašė sv. Mateušas Apaštalas (Mat. 19, 12). Sv. Povylas dar kartą priminė krikščionims tą Išganytojo mokslą (1 Cor. 7, 34).

Ne visiems ta augštoji dorybė tenka, bet kuriems teko, tie rupinimė ją išlaikyti.

Šios dienos Evangelijoje yra dar žymėtina, kad V. Jėzus švenčiausiai Marijai ištare: "Kas man ir tau, moteriškė?" Musų tautoje ir musų laikais žmonės savo motinas nevadina nei vardu, nesako nei "moteriškė," o taria meilingai "Mama." Išganytojo žemėje ir jo laikais buvo kitoki papročiai. Zodis "moteriškė" buvo dideliai gerbtinas. Tą žodį tardami sunus išreikšdavo savo motinoms augščiausiai pagarba. V. Jėzus tuo žodžiu pavadino Savo švenčiausiąją motiną taip-gi kybodamas ant kryžiaus (Jo. 19, 26).

Sv. Jonas savo Evangelijoje ypatingai tankiai ir aiškiai kalba apie tai, jog V. Jėzus buvo Dievas. Tas pats Evangelistas užrašo tuodu atsitikimu, kad V. Jėzus Savo motiną pavadino moteriške. Tai-gi tas zodis turėjo dvilinkos reikšmės. Jis reiškė pagarbą, sulig tų laikų įpročiu, bet podraugei jis reiškė, kad V. Jėzus prigimtis yra augštesnė negu Marijos.

Pažymėdamas tiesą žodžiais Išganytojas pagarbą ir meilę parodė darbais. Dar buvo neatęsęs laikas jam pradėti daryti stebuklus. Tą V. Jėzus aiškiai ištare motinai prašančiai stebuklo. Bet ji vis-gi savo prašymo nepermainė, tik liepė tarnams išpildyti, ką Jis sakys. Išganytojas taip gerbė Savo Motiną, kad del jos padarė stebuklą, kada nebuvo ketinęs pradėti.

V. Jėzus apšėjime galime atskirti dvejopą apveizdą: artymą, kuri žiuri tik tos valandos reikalų, ir tolymą, kuri siekia į visus ateities amžius. Sulig artymiansios apveizdos išėjo dar nepradėti stebuklų vestuvėse. Bet tolymoji apveizda norėjo pamokinti žmones, kad Marijos užtarymas daro daug įtekėmės V. Jėzus apšėjimuose.

Tai-gi ir mes mokėkimė pasinaudoti Marijos užtarymu ypač mūsų dvasios reikaluose.

Prancuzijoje mažėja kova tarp katalikų ir tarp valdininkų. Mieste Bayeux buvo patrijotiškas parodavimas. Miestas užkvietė dalyvauti parodavime ir seminarijos klerikus. Klerikai dalyvavo. Mieste Vannes prieš atidarysiant teismo posėdžius visi teisėjai, advokatai ir potarai susirinko į katedrą, o vyskupas laikė Mišias, sv. Dvasios rotira. Taip buvo prašė patys teismo valdininkai. Mieste Angers taip-gi buvo parodavimas. Miesto valdyba prašė, kad vietinės vyskupijos mokyklų direktorius pasiųstų dalyvauti parodavime 80 bernaičių iš kolegijos, 225 pradinių mokyklų bernaičius ir 225 pradinių mokyklų mergaites. Mieste Lyon didžiausia ir pelningiausia pramonija yra šilkų verpimas ir audimas. Lyonas yra didžiausias paskui Paryžių Prancuzijos miestas. Šilkų dirbtuvių darbininkai užsipašė Mišias. Miesto karinis gubernatorius, Pirklybos Buto nariai atvyko tų Miščių klausyti. Pribuvo taip-gi ir kardinolas Matrinas.

DIEVO APVEIZDA.

Tulas dievobaimingas pirklis kiekviename atsitikime, laimingame ar nelaimingame, buvo paprastas sakti: "Te įvyksta Dievo valia, nes su jaja visuomet reikia sutikti." Štai jo reikalai privertė jį keliauti per jurą. Danzige lipdamas į laivą, paslydo ant drėgno tiltelio ir nulužo koją. Kelionė reikėjo atidėti. Ligonis liko mieste. Tenai esantieji pažįstami atėjo jį pagosti, bet jis, dėkodamas jiems, pratarė j juos savo įprastais žodžiais: "Te įvyksta Dievo valia, nes su jaja visuomet reikia sutikti." Jo draugai, negalėdami suprasti to didelio pasitikėjimo Dievu, apveizda, klausia jo mustebę: "Kaip gali tokia didelė nelaimė būti tau taip lengva?" "AS to nežinau, atsakė pirklis, bet V. Dievas kogeriausiai žino, kas turi įvykti, o aš tvirtai tikiu, jog ta nelaimė išeis man ant gero."

Neužilgo paskui atėjo žinia miestam, kad anas laivas, kurio žandėjo plaukti į tolimes šalį, androje nuskeno su visais keleiviais. Ir taip Dievo Apveizda mažesne nelaimė išgelbėjo pirklį nuo netikėtos ir staigos mirties, o šeimynai paliko gerą vyrą ir mylimąjį tėvą.

Ar-gi ir mūsų gyvenime neatsitinka panašių nuotikių, kurių nekuomet suprasti negalėsime, nes Dievo Apveizdos keliai yra nesu-prantami ir neištirti? Ir taip miršta tau mylimas vienatinis vaikelis. Verki ir dejuoji ant Dievo Apveizdos. O gal tas vaikas laimingas, kad numirė; nes jei būtų užaugęs, gal būtų priežastimi tavo susikrimitimų ir nusiminimo ir jis gal būtų žuvęs amžinai, o dabar pasimėres nekaltybėje, džiaugiasi danguje.

Prašote, sako Sv. Raštas, o nežinote, ko prašote. Rugojame ant Dievo daleidimo, murname prieš Jo Apveizdą, o nežinome, ką Dievas sumanė? Gal laikina nelaimė ir nepasisekimas atneš mums laimę ir išeis ant gero? Dievo Apveizda turi platesnes akis negu mes, siekia tolimiausiai į ateitį, apima smulkausius dalykus, aplinkybes, kurių musų angšti ir savimeili akis nepastebi.

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

Čekų-Slovakų respublikoje neviskas buvo gerai senovėje. Pasaulinė valdžia turėjo teisę skirti parapijoms klebonus. Kol Čekai buvo po Austrais, valdžia nepersiekdavo katalikų ir klebonus skirdavo iš kandidatų, kurių sąrašą sustatydavo vyskupas. Masarykui tapus prezidentu ir Habermanui apšvietos ministru, valdžia į žymiausias parapijas paskyrė du apostatus, t. y. du asmeniu sulaužiusiu savo kunigystę. I kitas parapijas valdžia ėmė skirti nusikaltusius savo įžadams kunigus, kol susidarė atsimetusi nuo Bažnyčios atskala, kurių popęzius turėjo pasmerkti. Jam tą padarius ir atskalai nepasisekus valdžia truputį suminkštėjo. Ministras Haberman atsistatydino; jo vietą užėmė D-ras Šusta. Pragos arkivyskupas Kordač ėmė vesti derybas. Galų gale valdžia liovėsi skyrus klebonus. Ta teisė liko vyskupams. Bet Čeko-Slovakijoje iš Jozefo II laikų valdžia skiria parapijai po vieną globėją, nuo kurio priklauso visos parapijos turtas. Ta globėjų vieta dažniausiai tenka valdžios pataikunams, nes yra gerai apmokama, o priedermių neturi. Kas reikia veikti, tą klebonas turi atlikti. Katalikai nori šią įstaigą panaikinti, idant Bažnyčia labiau atsidalintų nuo valstybės, bet politikai nenori.

Sakoma, kad poetas virtęs avanturistu Gabriele d'Annunzio gana lengvai pasidavęs Italų karuomenėi delto, kad kun. Constantini pirma rašęs jam laišką, o paskui gyva kalba prašęs nevarginti žmones privargusius per šešetą karo metų, nestatyti mirtin jaunus jam įtikėjusius vyrus, padaryti liudnumo savo nabašninkei motinai. Sakoma taip-gi, kad ir kardinolo Gaspari'o laiškas miesto Fiumės (Rekos) majorui R. Gigante nemažai suminkštėjęs užsispyrėlių užsikaščiaivimą. D'Annunzio nėra katalikas, bet jis turėjo žiūrėti apvaldytosios šalies gyventojų noro. Kas nori tegu peikia tą dvasiškijos įsikūsimą į politiką, bet šiuo tarpu del to įsikūsimo keli šimtai žmonių mažiau žuvo.

Austrijos respublikos prezidentų renka Tautos ir Federacijos Seimas, kuriame yra 104 atstovai katalikai; vadinami tenai krikščioniškais socialistais, 86 social-demokratai ir 30 didžvokiečių. Sulig parlamentarių įpročių prezidentas turėtų būti iš didžiausios partijos, bet social-demokratai ir didžvokiečiai laisvamanybė stato augščiau negu partijų sugyvenimą. Todėl abeji sutarė neprileisti kataliko prie prezidentų. Tokiu budu tapo 129 balsais išrinktas D-ras Mykolas Hainisch. Katalikai žada jį paremti, nes jiems tėvynė brangesnė negu kitiems.

Čeko-Slovakijoje yra katalikiškų gimnastikos organizacijų vadinamų "Ereliais" ir yra tokių jau organizacijų vadinamų "Sakalais," tik susidedančių iš asmenų atsimetusių nuo katalikystės. Pragos apskritį valdo socialistai. "Sakalams" jie leidžia naudotis viešomis triobomis, o "Ereliams" neleidžia. Kadangi visoje šalyje triobų yra maža ir jų nuomavimas brangus, tai socialistų valdininkų partviškumas gana skaudžiai paliečia katalikus.

Grudžio mėnesyje, 1920 m. Pragos mieste socialistai valdininkai konfiskavo aštuonias mokyklų koplyčias. Socialistai valdininkai pardavė tų koplyčių įrengimus. Tas persekiojimas sukėlė tėvų protestus, o vaikai prieš pamokas vistiek eina klausyti Miščių, bet j parapijų būžnyčias.

Net ir Jurgis Clemenceau, didysis katalikų priešas suminkštėjo. Keliudamas po Indiją jis užėjo į katalikišką mokyklą mieste Singapore. Joje pagyrė mokintojas seseris ir pasakė, kad Prancuzai prieš karą pešėsi tarp savęs, bet per karą pamatė, kad daugiau yra dalykų, už kuriuos turėtų mylėti vieni kitus.

Prancuzų laisvamanių fanatizmas vis-gi neišnyko. Radikalų partijos pildomasis komitetas sutarė disciplinos valdybai apskusti tuos narius, kurie parlamentė arba senate balsavo už tati, kad Prancuzija turėtų savo atstovą pas popežius, ir kad popežiaus nuncijus būtų Prancuzijoje. P-nas Bluyzen prigulejo prie radikalų partijos ir balsavo už tai, kad Prancuzija neerzinti katalikų. Apskustas disciplinos valdybai už tati, p. Bluyzen atsisakė teisintis jai, bet to vieton pasiuntė pranešimą, kad išstojas iš partijos.

Bordeaux yra didelis Prancuzijos miestas. Jame ir apielinkeje kitados budavo gana stipri laisvamanija. Sulig teisų miestas gali duoti pašelpos tiktai valdžios mokykloms, kuriose nėra tikėjimo. Te-

čiaus miestas Bordeaux pabaigoje 1920 metų paskyrė 25 tukstančius frankų pašelpo katalikiškoms mokykloms.

Ispanams gal nepatiks kardinolo Gaspari'o laiškas rašytas į miestą Taulon, kur buvo žadėta įvesti bulių durimo parodą kaip tai yra daugelyje vietų Ispanijoje. Taulon'e susidarė draugija priešintis tai palinksiminimui rušiai. Kardinolas minėtiosios draugijos prezidentui rašė, kad bulių žudymas yra barbariškas pasilinksiminimas, ir kad Bažnyčia jį visuomet papeikia.

Europos vargų ypatingai gailisi Amerikos katalikai. Kardinolas Gibbons ir Chicagos arkivyskupas J. A. M. Jurgis Mundelein su kitais augštesniais asmenimis žada raginti Amerikos katalikus, kad gyvenioje aukotų badaujančius Europos gyventojams. Ketinama prašyti, kad kiekviena šeima aukotų vienos dienos uždarbį ir kiek galima gatavais rubais. Tikimasi tokiu būdu surinkti nemažiau 4 milijonų dolierių aukų, o spėjama, kad aukos gali siekti 10 ar net 15 milijonų dolierių. Prelatai Rempe ir Kelly jau yra išvažiavę į Europą ištirti, kur labiausiai reikia pagelbos.

Katalikės mergaitės Amerikoje sumanė valyti šebatus ir to uždarbį aukoti misijoms tose šalyse, kur pora dolierių išgelbi kūdikį nuo mirties. Mount St. Joseph Academy Ohio įsitaisė "beauty parlor", iš kurio 50 dolierių jau teko Misijoms. St. Mary's College Notre Dame, Ind. iš karpių valymo užlaiko Bengalijoje visą misiją. Mieste Lancaster, Pa. yra šv. Antano mokykla. Jos vaikai sudėjo tiek pinigų, kad prie minėtiosios Bengalio misijos galima būtų atidaryti mokyklą. Bengalijoje mokykla su kopyčia atseina tikrai 150 dolierių.

Airyss Denis Cassidy, budamas New Yorke tankiai užeidavo į šv. Patrik'o bažnyčią. Jos zakrastijonas Boyle visuomet mandagiai apsidavo su seniu. Sugrįžęs į tėvynę p. Cassidy parašė testamentą ir mirė. Pasirodė, kad nabašninkas mandagiam zakrastijonui užrašė 80,000 dolierių.

Daugelis buvo susirupinę del kardinolo Gibbons'o sveikatos, kuomet jis apsirgo viešedamas pas p. Shriver per Kalėdas. Bet po Kalėdų kardinolas automobiliu parvažiavo iš svečių namo į Baltimore. Nors jo kunas del senatvės gana silpnas, tačiau senelis yra linksmas ir nenumanu pavojaus.

Naujam Prezidentui apimant valdžią Kovo 4 d. bus didelių iškilnių Washingtone. Tose iškilnėse dalyvaus ir katalikiškojo universiteto Georgetown studentai. Jie dabar lavinasi, kad maršuočių nebčiau už reguliariąs armijas vyrus.

St. Francisco arkivyskupijoje Kalifornijos valstijoje organizuojasi pasauliečiai katalikai. Jų susirinkimas bus Sausio 23 d.

Anglijoje mieste Okhampton, Devonshire apskrityje taikos teisėju tapo paskirtą p-lė Silvia Calmady-Hamlyn, gera katalikė.

Dvasiškojo Gyvenimo Malonumas.

Prisitaikant prie švento Pranciškaus Salezo.

Vertė: Kun. V. Kulikauskas.

DIEVOTUMO PAMATAI.

Tąsa.

Jaučiamas dievotumas.

Prašai Dievo paguodų drauge su Jo šventa meile, kuri padaro visus daiktus maloniais ir lengvais. Yra gera prašyti Dievo meilės, bet klysti, nes tai tik meilės jautimas, kurio trokšti. Sakai nori mylėti Dievą, kaip šv. Katarina Sijėnietė, arba šv. Teresė, bet apgaudinėji pats save, geriau sakyk, kad trokšti jų dvasios pagavimų, jų paguodų. Mūsų gyvenimas yra tik trumpa valandėlė, čia ne vieta saldybėms. Kuomet busi danguje paragausi pilnos meilės saldybės. Gi šiame gyvenime Dievas nori, kad gyventume tikėjimu ir viltimi, kad mylėtume Jį, remdamiesi ant tikėjimo, o ne ant jausmo.

Netikras dievotumas.

Yra nekurie, kuriems rodosi, esą dievoti, nes ši-tą iš savo turto dalina artymui, bet almužnos pačios savaimė nepadaro jų dievotais.

Tiesa, almužnos liuosuoja dušią nuo mirties, neša mums gyvenimą ir gailestingumą, kaip sakė arkaniolas Rafolas Tobijai, bet geidulingas žmogus privalo atsigininiuoti su nuodėme, išmesdamas iš savęs jos gausybę; be to jo širdis nešios savyje pragarą, pilną sugėdusių pamėgimų ir jo almužnos neišgelbės, jei jis liksis su savo nuodėmėmis.

Kitas yra sykštus, o ir jis nori apipjaustyti savo širdį, todėl jis pasininka ir budi, nešioja aštutinę ir dirzus ir svajoja, kad taip darydamas jis šuoliais eina prie tobulybės. Bet nevisiškai taip yra. Pasininkai ir budėjimai yra geri dalykai savyje, bet ar nereikalingas jums dvasinis apipjaustymas, ką apie tai manote? Kaip išsigydys, kad nepalietė skaudamosios vietos, visas blogas yra širdyje, o jis kankina kūną. Selpk pavargėlius, bet ir išmesk iš širdies visus netikusius pamėgimus ir prisirišimus prie turty, garbės ir gyvenimo patogumų.

Kiti atlieka pakutas ir vartoja nepaprastų aštrumų, vargindami savo kūną, alsydami save visokių rūšių darbais, o drauge nei kiek nesibaido nuplėsti artymui šlovę, šmeižimais ir prasimanymais. Neišmanėliai! Ką-gi darote? Išivaizdinate, kad jūs dvasia yra apvalyta, bet užmirštate, kad jūs savo liežuvių naudot brolių kraujuose; tai-gi ne savo kūną, bet liežuvių dera apipjaustyti.

Neturtėlis.

Šventas Raštas sako, kad mes privalome pasilikti panašus tiems, kuriuos mylime. Jei mylim neturtėlius Jėzaus Kristaus, eikime į jų tarpą, ieškokime jų, turėkime pamėgimų juos aplankyti. Kalbėkimės su jais, džiaugkimės, kad artinasi prie mūsų, nežurint to, kur mes esame. Bukime, kaip ir kad patys būtume neturtėliais, "padarydami save visa kuo visiems," kaip šv. Paulius Apaštalas. Bet bukime turtingi, kiek neša mūsų kišeniui, duodami iš savo turty, nes turime daugiau už juos. Trokškime daryti taip daugiau, kaip kiti, kad pasilikčiau de neturtingesniais už juos. Tarnas yra mažesnis už savo poną.

atsiduok tarnauti jiems, eik ir slaugyk juos ligoje, kaip darė didis karalius šv. Liudvikas, kuris tarnavo ligoniams ligoninėse, be kepurės ir atsilkaupes; ir šv. Elžbieta Vėgrijos karalienė, kuri dažnai pasirodydavo tarp savo dvaro ponių neturtingiausiuose rubuose. Didis karalius pasakys tokiamis teismo dienoje: "Palaiminti neturtėliai dvasioje, nes jūs yra dangaus karalystė. Buvau alkanas, o pavalgydino te mane; paveldėkite karalystę, kuri yra jums prirengta." Jei ištikrųj esi neturtėlis, buk tokis ir dvasioje, daryk dorybę iš butinumo. Neturtas yra brangus akmuo, kurio vertės pasaulis nežino, bet Dievo akysie jis yra brangesnis už visokius žemės turtus. Turėk kantrybę, o papulsi į gerą draugystę. Mūsų dieviškasis Mokytojas, Jo šv. Motina, ir Apaštalai su daugybe šventųjų buvo neturtėliai; jie galėjo būti turtingi, bet augščiau pastatė neturtą. Daugelis šio pasaulio didžiųjų stoji į vienuolynus ieškoti tenai, neturto prieglobstyje, sau laimės, kaip pav. šv. Aleksijus, šv. Povylas, šv. Angelė ir daug kitų. Kas del tavęs, krikščioniška dušia, kuri esi neturtinga ir neturi reikalo rūpintis tokia buti, džiaugkis, tame esi panaši Jėzui Kristui, kuris gimė, gyveno ir mirė neturte.

Širdies atsivertimas.

"Atsiverkite visa savo širdimi," sako Viešpats, "Mano vaikeli, duok man savo širdį." Iš širdies plaukia visos mūsų mintys ir darbai. "Padėk mane, kaip antspaudą ant savo širdies," sako šv. Dvasia. Ištikrųj, kas turi Viešpatį savo širdyje, turi Jį su savim kiekvienne savo gyvenimo veikime. "Gyvenu dabar, ne aš, bet Jėzus Kristus gyvena manyje," sako šv. Povylas.

Šokiai.

Ant baliaus kiekvienas stengiasi nustelbti savo artimą; tuštybė užima žmoguje žymiausią vietą, o iš to teka nekartą labai blogos pasekmės. Susitelkimo dvasia yra ištremta iš šokių salių, meilė ten šyla ir veda prie mirties dušią, kurią Dievas atpiko savo kraujū.

Deje, tame laike, kada sukiesi šokių sukuryje, tukstančiai dušų kenčia už nuodėmes, kurių dasileido taip darydamas, kaip darai; tai pasekmės lankymo šokių salių. Kada šoki, tukstančiai guli parbloktų ant ligos patalo; ateis laikas, gulėsi, kaip šie, o kiti užims tavo vietą šokiuose. Ar manai, kad tavo tuštumas visai nerupi Dievui, kuris tave mato? Jis mirė iš meilės del tavęs, ar-gi pasakysi, kad šoki iš meilės del Jo? Laikas bėga, mirtis greitai artinasi. Štai mirtis šaiposi iš tavęs, nebeužlgo ji paims tave į savo šoki, o tavo dejavimai ir dusavimai bus tau tame šokyje orkestra. Rasi tai, bet keliais žingsniais nuo gyvasties prie mirties. Šokis tai žmonių žaishlas; po to įžengsime į laimės arba nelaimės amžinastį.

Pasaulis.

Jei mes pasivedame Dievui, tai ką tikrai mes darysime, pasaulis visada bus prieš mus. "Jonas atėjo pas jus nei valgydamas, nei gerdamas—tarė Viešpats—ir jūs sakėte, jis turis velnią; žmogaus Sūnus atėjo pas jus ir valgydamas ir gerdamas, ir jūs sakote, Jis yra Samaritanas."

Jei mes silsimės, juokiamės, ar esame linksmi, pasaulis piktinasi, jei mes to nedarome, mus vadina veidmainiais. Mūsų linksmumą vadina išsiblaškimu, o mūsų nusimarinimą saužudyste. Mūsų netobulumus vadina nuodėmėmis; mažas nuodėmės—mirtinomis, žodžiu, kada negali peikti mūsų darbų, tada peikia mūsų intenciją. Ar avis bus balta ar juoda, vilkas nesulilaikys jos nesudėjęs, jei tik galima.

Jei ilgiausi užtrunkame prie spaviednyčios, pasaulis stebisi, kad taip daug mes tenai turime ką pasakoti; jei trumpai, tai kaltina, kad neviską, turbūt, pasisakome. Jei pasirodome kiek nekantrūs, tuojuos protestuoja, kad neapkenčiame kitų. Mūsų taupų gyvenimą vadinama godulyste, o mūsų ramumą—kvailyste.

Geriausiu, palikime tuos rėksnius, terėkia sau, kiek jiems patinka, o mes bukime tvirti savo pasiskyrime ir nedaužykime savo gerų prisizadėjimų. Mūsų ištvermė parodys, ar mise prigulime Dievui, ar ne. Veidmainingas dievobaimingumas pranyksta kaip dumai, jis negali ilgai tęstis; bet tikra dorybė yra tvirta ir pastovi. Kaip kas tuodu dalyku kartais supašio vieną su antru: pastovumas turi tą ypatybę, kad greitai juodu atskiria. Laimė tau, krikščioniška dušia, jei del dorybių kenti šmeižimus ir pažeminimus; nes esi liuosa nuo tuštybės ir puikybės; gi šios yra baisiausios kilpos, kurių reikia bijotis.

Ištvermė.

Atsiveikinimas su pasaulio tuštybėmis ir kvailybėmis gali, kartais, sukelti nuliudimo ir susierzinimo jausmus. Jei taip atsitiktų, pasistengk turėti truputį kantrybės pats su savim. Gyvenimas, į kurį įstojai iš karto tau atrodo svetimas, bet vėliau susilaukai daugybės paguodų. Gal but, gaudiniesi, netekęs pasaulio pagarbos, o, ar-gi norėsi pašvęsti amžinybę del tos tuštybės ir laimės šešėlio? Tavo mintys grįžta prie smagumų, kurių pirmiau ragavai, bet, man rodos, ištek tau drąsos išsizadėti tų tuščių niekniekių del laimingos ateities. Tikėk man, jei ištersi, neužlgo paragausi laimės net jau čia, kas įtikins tave, kad viena diena, pašvęsta tarnavimui Dievo, yra vertesnę už tukstančius metų, pašvęstų pasauliui. Sakai, kad niekuomet nodaiesi iki tobulybės. Neapgaudinėk savęs. Kudikis nepradeda vaikščioti, tik ką užgimęs; laikas ir lavinimasis sustiprina jo kojas ir ant galo jis ir bėgti gali. Taip yra su mumis. Išpradžiu esame silpni gyvenime, bet stiprūs pasirizimuose ir troškimuose; eikime tolyn tuo keliu, o neužlgo pasiliksime stiprūs.

Nelygus budas.

Gamtoje nuolatos mamosi. Naktį užstoja diena; pavasarį-vasarą, vasarą-ruduo; rudenį-žiema. Lygiai taip atsitinka su žmogumi, kaip su pasauliu. Jo gyvenimas bėga, kaip upelis, nuolatos mainydamas viltį ir baimę, paguodą ir prispaudimą; nei viena diena, nei valanda nepanaši kita kitai! Tarp tų visų atmainių mūsų širdis privalo pasilikti raištyje. Mūsų tikslas dangus, kuris vienas mums labiausiai turi rūpėti: "Ar gyvename, ar mirštame,—sako Apaštalas,—mes prigulime Kristui. Kas gali atidalinti mane nuo Jo meilės, nei prispaudimės, nei nelaimės, nei mirties, nei gyvasties." Niekada neapleiskime savo Viešpaties. Po Jo meilės priegloba narsiai pergalėsime visų audrų šėlimą.

Mirtis.

Aš maldauju vardan Dievo, kuris mirė už tave ant kryžiaus, ir vardan visko, kas tik tau brangu yra, apleisk pasaulį ir palink prie Dievo. Tavo dienos bėga, mirtis stovi duryse. Trimitas, sako šv. Grigalius Nazianzietis, garsiu užbaigą, tepasirengia kiekvienas, nes arti yra teismas. Svarstytk pragarą, į kurį gali patekti už kelis gurkšnius nykstančių smagumų; mastyk apie dangų ir nenustok vilties jį gauti, kad ir kažin už kokią kainą; žiurėk į Jėzų ir neišsizadėk Jo del pasaulio.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

Klausimas. Ar X. O. Mokus buvo kokis kunigas ar nei Socijalistai nuolat jį vadina kunigu. *A. Salčius.*

Atsakymas. Žinomas Lietuvos plovotojas niekuomet nebuvo ir nėra kunigas. Tačiau kunigo vardas yra garbingas, todėl neturintis savo nuopelnų asmuo savinasi svetimais.

Klausimas. Girdėjau, kad vyskupas Karevičius Lietuvoje duodamas žmonėms tikėjimo pastiprinimo sakramentą neleidžia atskiriems asmenims pasirinkti sau pastiprinimo vardą tikrai pats tuos vardus paskiria ir tai ne kiekvienam skyrimu, o visam pulkui arba visai eilei vieną. Ar galima taip elgtis? Seniaus to nebudavo. Aš buvau Antanas, norėjau pasiskirti sau Petro vardą ir man buvo leista. Kodel dabar taip nevalia? Kodel naujas suvaržymas katalikams?

A. Kurelaitis.

Atsakymas. Kuomet mažas skaičius žmonių eina prie pastiprinimo sakramento, tuomet lengva surašyti atskirus dvilinkus vardus Krikšto ir pastiprinimo. Bet pasidaro labai sunkus uždavinys, kuomet reikia viena diena užrašyti kelis tukstančius vardų. Vyskupi važiuojančiam iš parapijos į parapiją tas uždavinys atsikartoja kasdien. Su vyskupu, tiesa, važiuoja keletas arba keliolika kunigų. Bet jie turi išpažinčių klausyti ir kitus sakramentus dalinti. Bepig, kur žmonės visi moka rašyti. Ten kiekvienas abu savo vardų pats surašo ant kortelės, o paskui kunigai tas korteles priima ir pasako vyskupui. Tokios tvarkos prisilaikoma Amerikoje. Lietuvoje reikėtų būti dešimčiai vyskupų, o yra tikrai keturi, todėl kiekvienam prisėina dirbti daugiau negu už du. Lietuvoje rašyti moka neiš žmonių yra sulyginamai mažai; todėl su vardais yra daug painios. Senovėje nereikėdavo vesti pastiprinimo (dirnavonės) sakramento užrašų. Dabar jau reikia. Pijus X tą įstatą išleido. Tamista tą sakramentą priėmė, kada dar nereikėdavo daryti užrašų. Gal vietomis ir dabar Lietuvos vyskupai apsiima patvirtinti atskirus asmeninius vardus, bet tai pasunkina vyskupams, ypač jų pagelbininkams darbą. Turiu pridėti, kad aš iš niekieno kito negavau girdėti to, ką Tamista pranešė.

PLOTKOS.

Klausimas. Ką reikia plotkos ir kada reikia jas valgyti? Vieni jas valgo Kučios vakare, kiti Kalėdų rytą. *Juozas.*

Atsakymas. Žodis plotka mums teko iš Lenkų, kurie tą patį daiktą vadina "oblatek". Tas žodis yra sugadytas lotyniškas "oblata", kuris reiškia "aukotieji" (reikia pridėti "daiktai"). Mišiose, kaip žinia švenčiausias Sakramentas yra daromas iš duonos ir vyno. Iš senų senovės patys žmonės susinešdavo į bažnyčią duonos ir vyno. Tie sunėstieji daiktai ir vadinavosi "oblata." Jų dalį kunigas imdavo ant altoriaus. Likusią didumą žmonės pasidalindavo tarp savęs. Dar ir dabar Prancūzijoje ir vakarinėje Šveicarijoje šeiminkės kiekvienoje parapijoje sudaro savo eilę, kokioje šventėje ar sekmadienyje kuri šeiminkė turi pristatyti tiek baltos duonos ir bažnyčią, kad ištektų visiems ten esantiems. Vyno nebeneša į bažnyčią ir nesidalina juomi. Lenkijoje, Lietuvoje ir kitose šalyse, kur kvietinė duona yra reta ir brangi, įprotis apsidalinti bažnyčioje pašvęsta duona išnyko. Tik ženklas to senoji ipročio liko, kad klebonas prieš Kalėdas siunčia visiems savo parapijiečiams pasveikinimą su pašventintąja duona. Kadangi ne pats klebonas tą duoną kepa ir ne pats išnešioja, tai ilgainiu vargonininkai arba zakrastijonai perėmė tą teisę. Bet klebonas vis-gi plotkeles pašventina ir savo linkėjimus, nors širdim, prie jų pridėda. Lenkijoje tas plotkeles butinai tikrai Kučios vakare valgo. Vokiečiai katalikai neturi ipročio valgyti ypatingai didios vakarienės Kučioje, del to plotkeles valgo Kalėdų ryte. Lietuviai veni labiau prisilaiko lenkiško ipročio ir valgo Kučios vakare, kiti labiau prisilaiko vokiško ipročio ir valgo Kalėdų ryte pusryčiams. Bažnyčios įstatai visai nieko apie tuos dalykus nekalba. Kaip kuri šalis nori, taip daro.

PIRMOS MIŠIOS.

Klausimas. Kada kur ir koks kunigas atlaikė pirmas Mišias, ne-skaitant Kristaus Mirties ant Kalvarijos kalno. *Juozas.*

Atsakymas. Nėra žinios katras apaštalas ir kada atlaikė pirmas Mišias. Žinia yra tikrai tiek, kad šv. Povylas apaštalo laikais jos buvo laikomos. Galima spėti, kad pirmasias Mišias atlaikė šv. Petras Sekmininių dienoje į 10 dieną po Išganytojo užžengimo į dangų. Bet to nėra užrašyta Evangelijose nei Apaštalų Darbuose. Persekiojimų laikais katalikams nevalia budavo šnekėti nei rašyti apie Mišių auką. Tą slepinį pasakydavo žmonėms tikrai po Krikšto. Mišių auką pirmieji krikščionys išreikšdavo žuvis paveikslu. To ženkle stabmeldžiai nesuprasdavo. Krikščionys-gi žinojo, kad greikiškai žuvis vadinasi ichtys. Raidė I reiškė Jesus, raidė X grekų kalboje lygi musičkam eh, reiškė Christus, arba Kristus, raidė theta reiškė Ten, t. y. Dievo, raidė Y reiškė Yjos, t. y. Sunų, ir raidė S reiškė Soter, t. y. Išganytojas. Tokiu budu sakiny "Valgyti žuvis," krikščionims reikė dalyvauti apeigose, kur susirinkusieji valgo Jėzaus Kristaus kūną. Žuvis paveikslas yra tarp pačių seniausių krikščionijos liekanų tuose urvuose po žeme, kur krikščionys susirinkdavo laikyti pamaldas, butent katakumbose.

Tamista teisingai pastebėjai, kad pirmutinės ir vienatinės kavinios Mišios buvo V. Jėzaus mirtis ant kryžiaus. Bet pirmutinės sakramentinės nekruvinos Mišios buvo vakarykščiui prieš tai, kada V. Jėzus įstatė šv. Sakramentą. Tuo pačiu laiku visi apaštalai gavo kunigišką pašventinimą. Kiekvieno kunigo tikros pirmutinės Mišios buvo tos, kuriose jisai tampa įšventintas. Todėl visi apaštalai pirmasias Mišias atlaikė Ketvergo vakare prieš V. Jėzaus kančią.

Jeigu neklystame, kad šv. Petras ir kiti jo draugai nelaikė Mišių iki šv. Dvasiai nužengiant, tai šv. Petro Mišios sekminėse jau buvo jo antrosios Mišios, kurias jis laikė vienas, be V. Jėzaus ir be savo draugu.

Kun. P. Bučys.

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

Minnesotos valstijos sostinė yra St. Paul. Kaip visose valstijose, taip ir tenai yra valstijos senatas. Tam senatui susiejus po naujų rinkimų kilo klausimas kas bus senato kapelionu. Visi senatoriai tetarė jo tik vieną kandidatą katalikų kunigą William J. Harrington. Karo laike jis tarnavo karūmenėje kapelionu 151 Lauko Artillerijos brigadoje, o dabar yra šv. Liuko parapijos klebonu mieste St. Paul.